

Donar-se

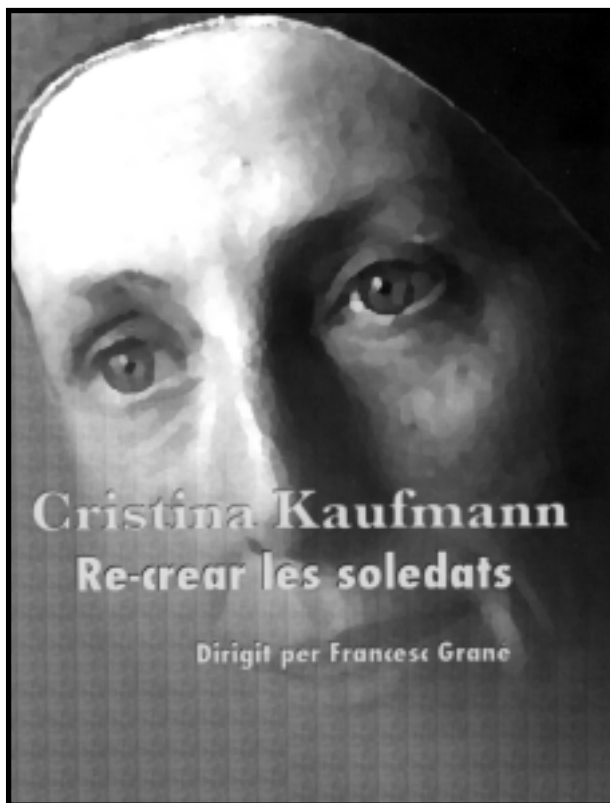
Presentació del DVD “Cristina Kaufmann. Re-crear les soledats”

Escriv aquest article davant d'aquesta mateixa caràtula que teniu impresa en aquesta pàgina. La mirada m'és familiar, com si la conegués de tota la vida, però mai vaig tenir el plaer, com se sol dir. Després de veure aquesta entrevista amb ella, hi ha alguna cosa que no puc explicar ni posar en paraules que fa que aquest nom ja no em sigui indiferent. Després de veure'l tres vegades, el tornaria a veure, i pateixo perquè el que pugui escriure no tingui cap valor. L'únic interès que pot tenir és que aconseguixi que qui llegeix aquesta pàgina, li entrin ganes de veure-ho amb els seus propis ulls.

A cadascú li agradarà una imatge o el tocarà una música o una frase diferent. A mi, la primera vegada que el vaig veure, em va tocar l'ambient. El director del DVD Francesc Grané em convidà amb confiança a veure l'estrena d'aquesta entrevista inèdita gravada fa 10 anys a la comunitat de Carmelites Descalces de Mataró, on Cristina Kaufmann va viure part important de la seva vocació, abans de morir durant la setmana santa del 2006. Entremig de la comunitat, hi havia les dues germanes de Cristina Kaufmann, vingudes des d'Alemanya. No sé si em va causar més impressió el muntatge, l'entrevista, les llàgrimes de consol de les dues germanes o les cares emocionades i els comentaris sobre la bellesa que la carmelita desprèn. No ho sé. Allà hi va passar alguna cosa que no puc dir, i potser, per tant, hauria de callar, com diria Wittgenstein, i deixar la resta de la pàgina en blanc. Per això, parlaré del que se m'ha ofert a l'hora de pensar en escriure aquest article.

Parlaré més enllà de la serenitat i la pau que transmet i traspua aquesta dona de mirada fràgil i confiada, i de reflexions fetes des de la convicció del qui se sent estimat pel Senyor (amb frases com “Déu és bellesa, Déu és harmonia”, o “Es pot tirar tot per la borda menys... l'Amor”). Pensava i pregava amb el misteri d'aquesta mirada, que és bella, que és harmònica. M'hi puc quedar estona contemplant-la,

da en aquesta portada. Aquesta dona es dona en aquest diàleg. I si és capaç de donar-se en una entrevista de la manera que ho fa, com devia ser viure a prop d'ella? A mi, que no l'havia vista mai, em va impressionar com n'era de preciosa en aquells primers plans, essent com era una dona d'uns cinquanta anys, amb arrugues i sense maquillatge! Si Déu és bellesa, allà hi havia Déu.

Per això les seves germanes (tant les de comunitat com les de família) la contemplaven badant, com es contempla algú que estimes. I que enyores. Les llàgrimes de les germanes de sang eren d'una profunda emoció, de consol de tornar-la a veure, de rememorar-la, de veure-la sota una forma diferent i que no havien vist mai. Ressuscitada. I vaig entendre amb el cor el misteri de l'eucaristia: que mitjançant el pa que es trenca i es dona per nosaltres rememorem aquell qui ens va estimar primer. I vaig seguir, sentint el misteri de què cadascú està cridat a ser pa, a trencar-se i a donar-se a cadascú i en tot.

I vaig copsar, per primera vegada, per què no dir-ho, que la tecnologia i fins i tot la nostra professió de periodistes, tan freda com sembla, ha permès en aquest cas a Francesc Grané, i al seu germà Joan, fer present una persona amb tot el que ella era. Gràcies als interrogants d'un periodista mogut per l'ansia de conèixer persones de llum amb experiències sèries de fe podem veure aquesta dona partir-se, trencar-se i donar-se durant l'entrevista. El títol és “re-crear les soledats”, però a mi m'evidencia de manera fonda la re-creació d'una presència que ho amara tot. I desafiant la física, es trenca en bocins mantenint intacte l'essència. **E**

com qui contempla un quadre que el fascina. Com qui contempla el seu fill, o com qui contempla el pessebre. I aquesta contemplació em va portar a entendre que el que em quedava d'aquesta entrevista era precisament ella. El què més m'impresiona i el que agafa més sentit en veure aquests trenta minuts de muntatge és la donació. Sí, el trencar-se en bocins com sembla que es trenqui ella i la seva mira-